

човѣкъ въ зрѣла старостъ, въскжсичекъ, едричѣкъ, съ блага и приятна физиономия, съ военна униформа, ни прие по най-любезенъ начинъ. Той ни каза, колко дълбоко съчувствува и той лично заедно съ цѣлия градъ Москва, па и съ цѣла Русия къмъ злощастния православенъ български народъ. Той, обаче, се надѣше, че съ Божията помощ положението на тоя народъ ще се подобри. Той ни увѣряваше, че рускиятъ царъ нѣма да остави нашия народъ да тегли и за напрѣдъ подъ турското иго. Той ни разправи послѣ, какви разни помощи се събирали въ Москва и другадѣ за пострадавшитѣ българи. Подиръ това той самъ ни заведе въ близкия мѣнастирь *Страстной*, дѣто между събранитѣ тамъ лица ние видѣхме и извѣстната по сръдногорското възстание панагюрска учителка Райна, избавена отъ ноктетѣ на турцитѣ и доведена прѣди нѣкой другъ мѣсець въ Москва. Като знаяхъ всичката ѣ история и си спомнихъ въ това спасително прибѣжище всички турски злосторства „менѣ ми тѣй дожалѣ, че не можихъ да въздържа сълзитѣ си“, съмъ забѣлѣжилъ и тукъ буквално въ моя дневникъ. На трѣгване князѣтъ ни изпроводи самъ до стѣлбата и милостиво и сладкодумливо ни отправи най-горещи молитвувания и най-сърдечни благопожелания за насъ и за нашия народъ. Добро, любезно, кротко и милостиво старче, което и до днесъ не излиза изъ паметѣта ми.

#### XVIII.

### Увеселителна срѣща. — Д-ръ Боневъ. — Госпожа Стрѣкалова.

Нашитѣ съотечественици, па сега и наши приятели вече Константинъ Николаевичъ Станишевъ, Д-ръ Молловъ отъ с. Беброво (Търновско), Д-ръ Андрей Богдановъ